

ten
art news
3/2016

TRITON®

turntable concept

Marek Mazanec
2015/16

anti - vibration adjustable feet • carbon tonearm • heavy PMMA platter • iron clamp • plywood base

EDITORIÁL

Michelka

Tak ako sa každý snažíme, tak aj tento rok sme sa snažili pripraviť vám časopis presne na Vianoce a neuveríte - teraz sa nám to podarilo! :D A nie tak obyčajný časopis. Umelecké duše na tejto škole sa spojili, aby vzniklo niečo nové, čo však všetkým nám bude blízke. Základom tohto čísla je spojenie viacerých druhov umenia, viacerých typov ľudí a mnohých nápadov. V tomto čísle vám chceme priblížiť subkultúry, ktoré bežne stretávate na ulici, ale hlavne tie, ktoré máme u nás na škole. Či už je to grunge, hippies alebo tetovania. Priblížime vám svet a myslenie týchto ľudí a ich subkultúr. Možno sa v nich nájdete, možno nie, a možno konečne pochopíte, o čo vlastne tým divným ľuďom ide, prečo sa obliekajú tak, ako sa obliekajú a prečo sú možno aj povahovo úplne iní ako zvyšok spoločnosti. Ďalej, a teda niečo z toho vnútra školy, predstavíme nových učiteľov, čo to si počítate aj o imatrikuláciách a exkurziách, a my, štvrtáci, sa podelíme o naše predstavy do budúcnosti po strednej škole, či už je to študovanie vysokej školy, alebo niečo úplne iné. Veľmi by som chcela poďakovať našim prváčkam, ktoré sa pridali do časopisu a dúfam, že ho budú držať, aj keď my odídeme a rovnako tak všetkým, ktorí nám prispeli ilustráciami a fotografiami, alebo poslúžili ako modely našej fotografke. Špeciálne ďakujem novej grafičke, ktorá si celý časopis zobrala na starosť a vytvorila jedno originálne dielo. Všetci títo ľudia dokopy s nami vytvárajú týchto niekoľko strán a dohliada na nás tá najtrpezlivejšia osoba na svete. Ďakujeme za príležitosť tento časopis vytvárať a dúfam, že po našom odchode len tak neupadne :)

OBSAH

- 3 Editoriál, obsah
- 4 Výstava Stanko Lajda
- 7 Biela noc
- 9 Noví učitelia
- 11 Imatrikulácie
- 12 Peter Majer
- 13 Budatín, Židia v Žiline
- 14 Plány po škole
- 18 Florencia
- 26 Gordon University
- 28 Príbeh

- 30 Subkultúry
- 32 Rasta
- 34 Hippies
- 36 BookWorm
- 38 Geek
- 40 Tetovanie
- 42 Rock, Metal, Punk, Hardrock
- 44 Hipster
- 46 Grunge
- 48 Skate
- 50 Bodybuilding

REDAKCIA

Zodpovedný učiteľ: Mgr. Helena Kučerová

Spolupracovali:

Adresa:

Marek Wolf

Lucia Brezovská

Monika Brázdiková (foto)

SÚKROMNÁ STREDNÁ

Michele Šedivá

Nina Kakusová

Diana Hreusová (grafika)

UMELECKÁ ŠKOLA

Simona Halúsková

Radka Capková

Zuz Krenželáková (grafika)

Hálkova 2968/22

Sabína Muráňová

Tereza Sedláková

Oľga Micháľková (text)

010 01 Žilina

Andrea Gabajová

Róbert Puček

Marion Chrtová (text)

Simona Hodoňová

Lenka Gérecová

Tomáš Beliančin (foto)

VÝSTAVA STANISLAV LAJDA

Radka Capková

19. októbra sme navštívili úžasnú výstavu pána učiteľa Stana Lajdu. Otvorenie sa konalo na radnici v Žiline a túto príležitosť si nenechalo ujst' veľa ľudí, či už nás, študentov, učiteľov, ale najviac jeho známych a priateľov. Bola to jedna z najpríjemnejších výstav akých som sa zúčastnila. Panovala tam skvelá atmosféra, ktorú dopĺňalo príjemné prostredie radnice. Na výstave sme mohli vidieť staršie aj nové práce, ktoré sú plné vtipu,

odkazov a myšlienok, ktoré si buď sami nájdeme a vysvetlíme, alebo nám ich priblíži autor. Neskôr sme výstavu navštívili samostatne s pánom Lajdom, ktorý nám jednotlivé práce priblížil, vysvetlil nám svoj zámer, čím sa inšpiroval a aké posolstvo nesú. Keď ste na výstave, netreba sa na obrazy iba pozerieť, treba hlavne premýšľať, aby ste vedeli, čo nám chcú povedať. Niekedy nás to môže naozaj prekvapiť.

Martin Skaličan

Daniela Lišková

Biela noc je umelecký projekt, ktorý nám približuje rôzne formy umenia. Na Slovensku ju môžeme vidieť v Košiciach a v Bratislave.

BIELA NOC

Sabína Muráňová

Zažijete netradičnú prechádzku nočným mestom plnú netradičného umenia a rôznych zaujímavostí. Pestrá ponuka inštalácií, koncertov, filmov a všetkého kreatívneho sa spojí s priestorom, v ktorom žijeme, ako parky, mosty, galérie a rôzne bežne (ne) prístupné miesta.

LUNEA

LUNEA JE LAMPA INŠPIROVANÁ TVAROM DRUHU MUCHOLAPKY "DIONAEA MUS-CLIPTUS" A NÁZVU KOMBINÁCIE "DIONAEA" A LATINSKÝM PREKLADOM SLOVA "SVETLO" TEDA "LUX" (LUNEA). TÁTO LAMPA JE URČENÁ DO KAŽDEJ DOMACNOSTI NA NOŠNOM STOLÍKU, STOLE A PODOBNOM NÁBYTKU PRE DEKORÁCIU TVAROM A OSVETLENÍM. VYROBENÁ Z BUKOVÉHO DREVA, MÁTNÉHO PLEKISKLA A PLIEŠKOV HLINÍKU PRE MODERNÝ, ALE PRÍRODNÝ VZHĽAD. O OSVETLENIE SA STARÁ EKONOMICKÉ OSVETLENIE LED PÁSİKOV S MOŽNOSŤOU ZMENY FARBY A INTENZITY SVETLA, KTORÝ PRISPIEVA K LEPŠEJ KOMPATIBILITE S RÔZNOFARBENOSŤOU MIESTNOSTI.

Matej Cibulka

NOVÍ UČITELIA

Marek Wolf

Učili ste predtým, než ste prišli k nám?

p. u. Štalmachová: „Áno, učila som na obchodnej akadémii: slovenčinu, náboženskú výchovu a občiansku náuku.“

p. u. Kľačko: „Študoval som a mám tiež firmu, kde sa venujeme fotografii a natáčaniu.“

Ako seba vidíte ako učiteľa/učiteľku?

p. u. Štalmachová: „Zatiaľ mám so žiakmi skôr priateľský vzťah, ale striktnosť je tiež dôležitá. Prísnosť, empatia a spätná väzba sú základné zložky, bez ktorých by nefungoval vzťah učiteľ-žiak.“

p. u. Kľačko: „Necítim nijaké zmeny, ale mojím cieľom je hlavne podať, naučiť a posunúť.“

Čo hovoríte na žiakov našej školy?

p. u. Štalmachová: „Žiaci sa aktívne zapájajú do rôznych súťaží a projektov.“

Ako sa vám páči na našej škole?

p. u. Štalmachová: „Škola je veľmi dobre technicky vybavená, v každej triede je počítač, dataprojektor, aj interaktívna tabuľa, takže je radosť pracovať v takomto prostredí.“

p. u. Kľačko: „Je tu príjemne, každé ráno sem chodím s radosťou a teším sa.“

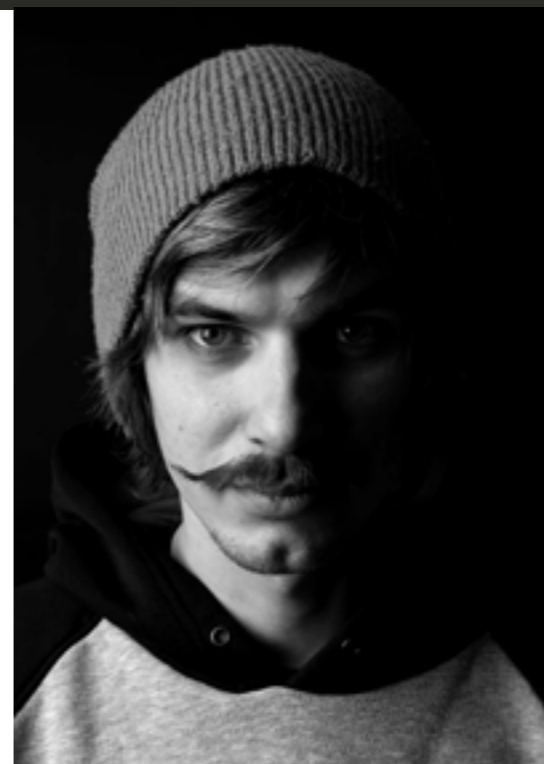
Cítite sa príjemne v učiteľskom kolektive?

Ako sa vám páčia naši učitelia?

Stihli ste sa skamarátiť?

p. u. Štalmachová: „Áno, cítim sa veľmi príjemne. Kolegovia sú priateľskí, ústretoví, ochotní vždy pomôcť a poradiť. A keďže som na našej škole nová, dobre mi padnú ich skúsenosti, ktoré získali rokmi praxe na škole.“

p. u. Kľačko: „Ešte k nim nemám až tak blízko, ale s niektorými si rozumiem.“

IMATRIKULÁCIE

Lenka Gérecová

Imatrikulácie, ktoré sa uskutočnili 16.11.2016, boli pre nás ako prvákov až do posledných chvíľ veľmi napínavé. Všetci sme očakávali niečo strašné a klepalo nás ako ratlíkov, ale nakoniec to nebolo až tak hrozné. Po odboroch nás krstili farbou a prečítali nám veľmi vtipné a pravdivé prikázania, ktoré každého pobavili. Po prísaha sme dostali tričko a našu veľmi „úžasnú“ fotku, na ktorej si žiaci tretieho ročníka dali veľmi záležať. Všetci sme sa nasmiali, hlavne keď sme videli výtvory na našich tvárach.

Musím povedať za seba, že som si myslela, že to bude stokrát horšie. A taktiež píšem určite za všetkých prvákov, keď poviem, že sa teším, keď budeme môcť pripraviť imatrikulácie. Po tomto zážitku nám pustili film o Florencii. Film bol veľmi poučný a nechcem zachádzať do detailov, pretože si myslím, že to každý pozeral so záujmom.

„Všetci sme sa nasmiali, hlavne keď sme videli výtvory na našich tvárach.“

Sabína Muráňová

Radka Capková

Tento rok naša škola zaznamenala niekoľko zmien. Nielenže prišli noví učitelia, ale aj nový zástupca školy, Peter Majer. Predtým pôsobil na Obchodnej akadémii v Žiline a pre našu školu sa rozhodol vďaka jej výbornému renomé, dobrému prostrediu a modernému zariadeniu, ktoré mnohé školy nemajú, a ako sám povedal, škola naplnila jeho očakávania a veľmi sa mu tu páči. Keďže prišiel na umeleckú školu, pýtali sme sa ho,

či má blízko k umeniu. Vyštudoval dejepis, geografiu a psychológiu, má rád architektúru a dizajn, čiže umenie je neoddeliteľnou súčasťou jeho života.

„Samozrejme, nie som vyštudovaný kunsthistorik, výtvarné umenie vnímam prostredníctvom dejinných udalostí. Vyučovanie dejepisu na našej škole je pre mňa zaujímavé práve tým, že spája historické udalosti s výtvarným prejavom.“

„Pán riaditeľ má nové plány v oblasti zefektívnenia vzdelávacieho procesu a teším sa, že budem ich súčasťou.“

Prišiel v období zmien, ktoré sa začali už minulý školský rok, ako napríklad elektronizácia školy, a tieto zmeny podporuje.

V budúcnosti plánuje aktivity pre žiakov týkajúce sa ochrany ľudských práv, finančnej a čitateľskej gramotnosti a projekty zamerané na mobilitu žiakov a učiteľov do zahraničia. Verí, že takto si naša škola udrží výnimočné postavenie medzi strednými školami v Žilinskom kraji.

Nina Kakusová

„Hrad som navštívila prvýkrát a veľmi sa mi páčil.“

Žiaci prvého ročníka sa zúčastnili exkurzie do Budatínskeho zámku a obohatili svoje vedomosti o poznatky zo židovskej kultúry. Budatínsky hrad je jediný, v ktorom sa nachádza výstava drotárskeho umenia. Táto výstava je jediná svojho druhu na svete.

Bolo to niečo nové. Nakoniec sme sa presunuli do Malej synagógy, ktorá sa v súčasnosti využíva na duchovné účely. Pani sprievodkyňa rozprávala o náboženských zvykoch Židov. Väčšinu vystavených exponátov tvoria sakrálne predmety.

ŽIDIA V ŽILINE

Žiakov prvého ročníka obohatili o nové informácie zástupcovia židovskej náboženskej obce. Zoznámili nás so židovskou kultúrou a taktiež aj s nemilým osudom Židov počas druhej svetovej vojny. Rozprávali nám o tom, aký hrozný život bol počas druhej svetovej vojny, koľko ľudí muselo umrieť. Napísali knihu Židia v Žiline

o ťažkých životných skúsenostiach vo vojnových časoch. Rozprávali nám o tom, ako prebiehala preprava Židov do koncentračných táborov, alebo ako prebiehalo oslobodenie Židov... Neskôr sme sa presunuli na židovský cintorín, kde nám naši sprievodcovia porozprávali viac o tradíciách a zvykoch v tejto komunite.

„Zaujalo ma to, že namiesto sviečok kladú svojim zosnulým na hroby kamienky.“

PLÁNY PO STREDNEJ ŠKOLE?

Marek Wolf

Opýtali sme sa niektorých štvrtákov, aké majú plány a čo by chceli robiť po strednej škole. Ich odpovede sa vám budú páčiť, niektoré vás aj pobavia.

Jozef Halgoš: „Po maturite ma čakajú prijímačky na medicínu, ak ma prijmú, budem študovať za doktora. No pokiaľ ma nevezmú, budem sa hlásiť na inú výšku, ale len preto, aby som nevyšiel z cviku a budem ten rok využívať na prípravu na medicínu, aby ma na ďalší raz už vzali.“

Klára Lašová: „Chcela by som ísť na výšku, pretože rada poznávam nové veci. Mňa by nebavil po škole ten istý stereotyp, že vstanem, idem do roboty, ktorá ma nebaví, a potom domov a takto sa to opakuje každý deň.....pôjdem aj na 3 výšky iba preto, že ma nudí robiť stále to isté.“

Simona Zbořilová: „Chcela by som ísť na výšku do Ostravy, ak nie, tak skúsiť prácu v zahraničí - opatrovateľka, upratovačka, hlavne niečo ženské, čo zvládnem.“

Frederika Ftorková: „Po maturite mám v pláne ísť do Bratislavy študovať vizuálnu komunikáciu.“

Romana Drozdíková: „Odmietam odpovedať, ešte by sa mi tieto plány nevydarili, a to by bola potom hanba.“

Miroslav Vašek: „Fúha. Závidím tomu, kto vie, čo by chcel po maturite robiť. Moja priorita je vysoká škola a dúfam, že všetko bude tak, ako si prajem. A tak isto prajem aj všetkým našim maturantom, nech sa im darí tak, ako si to oni prajú.“

Peter Marjak: „Chcel by som ísť na vysokú na dizajn a ak sa dostanem, tak cez prázdniny, ak všetko dobre vyjde, by som chcel ísť do Ameriky na brigádu.“

Matej Cibulka : „Ísť na vysokú, odstahovať sa od mamy, nájsť si prácu, ktorá ma bude baviť, pri práci robiť nejaké vedľajšie projekty, ktorými si zlepším umelecké schopnosti.“

Kristína Kučáková: „Niečo sa mi rysoje v jednej celkom slušnej reklamnej agentúre, tak pôjdem vyskúšať. Keď to budem robiť, možno zistím, čo mi pôjde najlepšie a ak sa mi tam nebude páčiť, o rok skúsím výšku.“

Anna Mária Medvecká: „Chcela by som pokračovať v štúdiu na vysokej škole s umeleckým zameraním, ktorá by ma viac pripravila na moje budúce povolanie. Ak by sa mi to nepodarilo, vsádzala by som do lotérie.“

Simona Halúsková: „Moje plány sú veľké a veľkú časť z nich si nechávam ešte pre seba. Teraz je toho času pomenej, tak už teraz sa neviem dočkať toho, keď sa mi uľaví po mature. Plánujem sa profesionálne venovať športu a rozšíriť si poznatky v odbore masmédií, marketingu a podnikania. A v skratke robiť to, čo ma baví. Preto sa veľmi teším na vysokú školu a na nové príležitosti. Dúfam, že ma nová škola obohatí o nové vedomosti. Aj keď sa teším, pokračovanie v štúdiu znamená pre mňa najmä získanie času. Počas toho sa chcem osamostatniť, niečo našetriť a rozbehnúť svoju vysnívanú kariéru.“

Pokiaľ ide o mňa, ja mám v pláne si podať prihlášku určite na dejiny v Bratislave. Po skončení tejto školy mám otvorené dvere na Malte, kde budem pracovať a popritom si podám prihlášku na miestnu univerzitu a študovať výtvarné odbory, tiež by som si chcel podať prihlášku do Dánska na odevný dizajn. Takže mám vysoké ciele, ktoré sa mi, dúfam, splnia. Pretože, kto má veľké ciele, v živote veľa dosiahne. Treba však preto aj niečo robiť, samozrejme.

Noro Chomistek:

Plánujem ísť na VŠMU na herectvo, v prípade, že sa mi to nepodarí, že sa tam nedostanem, pôjdem na VŠVU na vizuálnu komunikáciu a ak nevyjde ani to, otvorím si grafickú firmu.

Monika Ozániková:

Výška, alebo firma s Norom.

Peťa Solárová:

Neviem, žijem zo dňa na deň :D

Sima Frková:

Musím študovať umenie, ale hlavne chcem študovať. A keď nie, začnem si budovať tanečnú školu.

Ria Slyšková:

Chcem sa venovať ekológii, keďže naša planéta je na tom každým dňom horšie.

Radka Capková:

Pôjdem na výšku, najradšej na dejiny umenia, ale ak by to nevyšlo, tak buď do zahraničia, alebo budem knižný magnát.

Betka Mičietová:

Chcela by som vyskúšať výšku vo Zvolene, ale mám aj náhradný plán – urobiť si kozmetický kurz a ísť pracovať do kozmetiky.

Janka Macáková:

Chcem ísť študovať animáciu do Ostravy, ak to nevyjde, skúsím to o rok. Plánujem pracovať v grafickej firme, ktorá tvorí 3D hry.

Nika Poláková:

Určite nechcem pod niekým pracovať, rada by som mala grafickú firmu alebo dizajnerský obchodík s nábytkom za milióny.

Anička Chovanová:

Chcela by som skúsiť výšku v BA, ale kresbovo sa necítim. Ak sa to nepodarí, budem pokračovať v tenise, no bavil by ma aj dizajn nábytku.

Som asi jedna z mála, ktorú výška a ani ten študentský život už príliš neláka. Aj keď z veľa strán počúvam, aká je škoda nerozvíjať nejaké tie umelecké zručnosti, ako mi to predĺži detstvo, ale popravde ja už o niečo také, ako detstvo a závislosť od rodičov a nerozvíjanie vecí, ktoré sama chcem, nemám záujem. Práce s tetovaním mám už teraz veľa, z čoho sa teším, no ešte viac sa teším, že tento bláznec maturitný utíchne a budem sa tomu môcť venovať naplno, či už tu, alebo v zahraničí, len prsto robiť vecí, ktoré ma bavia a na ktoré som popri škole nemala až toľko času :)

Náročná otázka, ktorá v posledných mesiacoch trápila, alebo možno stále trápi nás, maturantov. Je to zložité, nevyspytateľné, každý má svoj plán, no nikto nevie, ako sa mu vydarí a nakoľko bude potrebné nájsť plán náhradný. Nieкто v tom má jasno viac, nieкто menej, no z opýtaných môžem konštatovať, že väčšina ľudí chce ísť na výšku, aspoň to skúsiť.

Ako každé štyri roky, aj tento rok sme mali tú česť vydať sa s našou školou spoznávať Florenciu, krásne talianske renesančné mesto. Osobne si myslím, že nie je lepší nápad ako výučba v exteriéri. Vidieť na vlastné oči to, o čom sme sa učili na hodine dejín a o čom sme nikdy ani nespívali, že by sme mohli niekedy vidieť.

FLORENCIA

Deň 1.

O štvrtej hodine poobede sme sa mali stretnúť pred Hypertescom, kde pre nás prišiel autobus, ktorý nás zaviezol do kláštora neďaleko Florencie. Áno, bývali sme v kláštore. Človek by za 350 eur čakal aspoň nejaký lacnejší hotel, ale o tom to byť nemalo. Chceli sme renesanciu a kde ju lepšie prežiť, ako v renesančnom kláštore zo 16. storočia. Celý komplex pôsobil veľmi príjemne.

Mali sme tam všetko: vybavenie, záchody, sprchy aj posteľe (aj keď sú 4 sprchy a 3 záchody na 44 detí trochu málo). Z terasy sme mali krásny výhľad na celú Florenciu ako na dlani. Keď sme na druhý deň ráno konečne prišli na miesto, dostali sme asi pol hodiny na to, aby sme sa dali trochu dokopy, prezliekli sa a upravili, kufre odložili v hlavnej miestnosti a išli sme do centra Florencie.

Naša prvá zastávka bolo námestie Santa Croce s bazilikou. Táto krásna bazilika je miestom posledného odpočinku významných osobností ako napr. Michelangela alebo Galilea Galileiho. Po prehliadke tejto baziliky sme prešli na Piazza della Signoria, kde sme po zvyšok týždňa mali určené miesto stretávania. Na kraji tohoto námestia stojí okrem krásnych sôch aj Palazzo Vecchio, ktorý dnes slúži ako mestská radnica, no hlavne je v ňom zriadené múzeum.

Do konca dňa sme ešte poblúdili po meste, kde sme mali rozchod, aby sme sa najedli a popozerali sa, čo nás zaujímalo. Tiež sme šli do kostola Santa Maria del Fiore a do Florentského baptistéria hneď oproti. Keď nám povedali, že najkrajší výhľad na panorámu Florencie je len z kupoly tohoto kostola, veľmi som neveril, ale naozaj to stálo za to. Keďže bol krásny teplý slnečný deň, naozaj bolo vidieť všade dookola rozprestierajúcu sa Florenciu. Večer sme sa cez mesto pobrali na zastávku MHD, aby sme sa odviezli k nášmu autobusu.

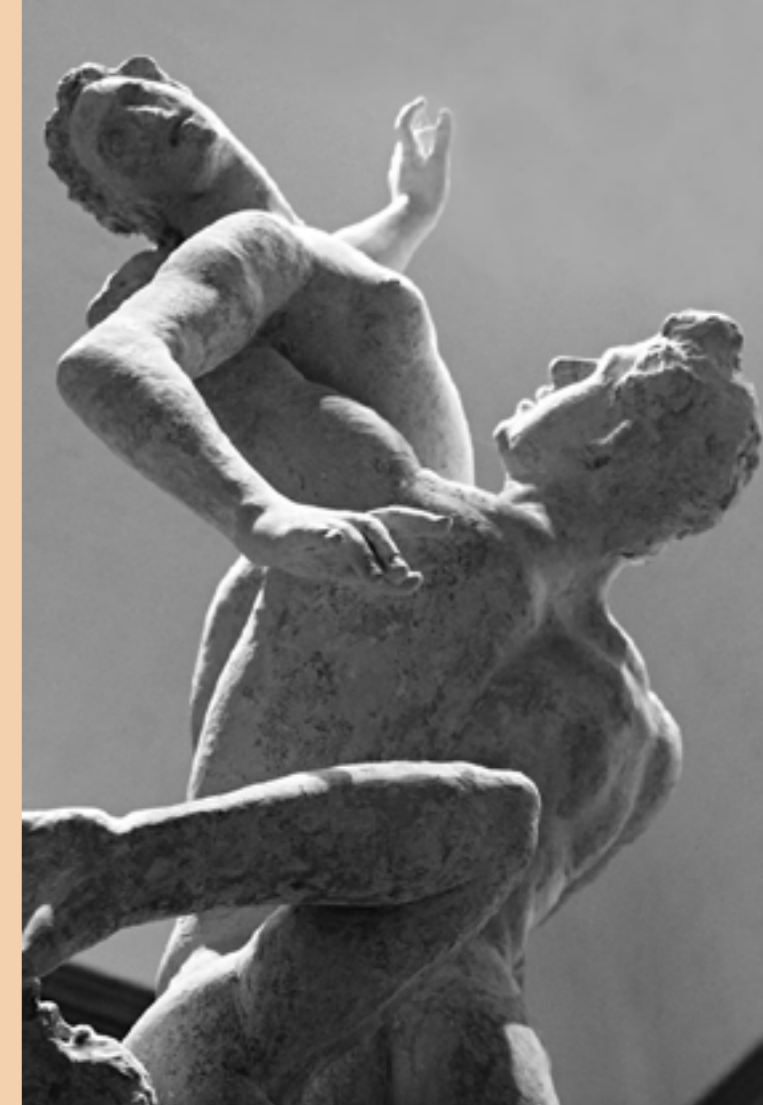
Deň 2.

Druhý deň sme sa vybrali do iných miest. Siena a San Gimignano sú dve menšie mestá blízko Florencie, ktoré treba vidieť. Ako prvú zastávku sme mali San Gimignano. Keď sme sa už pomaly blížili, z diaľky to vyzeralo naozaj krásne. Na kopci malé mesto plné veží. Autobus nás vysadil dole pod mestom a predtým, ako sme si mohli mesto pozrieť, museli sme si ten kopec vyšliapať, aby sme sa do mesta dostali. Vošli sme veľkou mestskou bránou. Od brány viedla jedna ulička hore smerom k jednému námestiu. Po stranách uličky boli obchodíky so suvenírmi, jedlom a inými vecami.

Keď sme prišli na námestie, nebolo tam veľmi rušno, keďže bolo ešte ráno. V strede námestia bola krásna fontána. Celé mesto bolo pekne stredoveké. Na tomto námestí bolo niečo úžasné, a ak sa niekedy v tomto meste zastavíte, musíte to skúsiť. Rovno dve zmrzlinárne, ktoré vyhrali titul najlepšej zmrzliny roka. Jeden titul bol z tohto roku 2016 a druhý, ak si dobre pamätám, z roku 2012. Ja osobne som tie zmrzliny nechutnal, čo dodnes ľutujem, pretože sa mi nechcelo čakať v tých dlhých radoch. Potom sme prešli na ďalšie námestie, kde bola bazilika Nanebovzatia Panny Márie.

Po prehliadke tejto baziliky sme mali nejaký čas na rozchod. Mohli sme si popozerať mesto, nakúpiť si, ochutnať zmrzlinu. V meste je celkovo 15 zachovaných veží, z ktorých je určite krásny výhľad na celé široké okolie, na okraji mesta sú záhrady v starej pevnosti zo stredoveku a iné pamiatky. Celé mesto je veľmi krásne, čisté a tiché, keďže je tam zakázaná motorová doprava. Na obed, keď sme si dopozerali mesto, sme sa s naším autobusom vybrali smer-Siena.

Siena je krásne mesto, srdce Toskánska. Toto mesto je so svojím obrovským počtom pamiatok zapísané v zozname svetového dedičstva UNESCO. V tomto meste

Deň 3.

okrem krásnych pamiatok je veľmi zaujímavé stredoveké námestie Piazza del Campo, na ktorého okraji je tiež krásna stredoveká radnica Palazzo Pubblico. Toto námestie je jedinečné tým, že sa postupne smerom do stredu zužuje nadol. Rovnako je na vrchnej strane tohoto námestia fontána Fonte Gaia, ktorá bola prvým verejným zdrojom vody v meste. Tiež je úplne normálne vidieť cez letné obdobie domácich aj turistov opaľovať sa na tomto námestí.

V tomto meste sa nachádza aj krásna gotická katedrála Santa Maria Assunta, alebo "čiernobiela" katedrála. Keby ste túto katedrálu videli ako zvonku, tak aj zvnútra, hneď by ste vedeli prečo. Jej obloženie, aj vnútro, sú vytvorené z bieleho a čierneho mramoru, čo dodáva efekt, že je katedrála zladená vo farbách mesta Siena, čo však nie je pravda.

Čo by som nakoniec o tomto meste doplnil je to, že poslednú vec, ktorú si pri návšteve tohto mesta nesmiete nechať ujsť, sú konské derby, tzv. oslava Palio. Sú to konské preteky, ktoré sa konajú dvakrát do roka, a to 2. júla a 16. augusta. Tieto súťaže sa konajú už od roku 1260, keď Siena zvíťazila v bitke nad rozmáhajúcou sa Florenciou. V týchto derby súťaží 10 zo 17 mestských štvrtí. Preteky sú zaujímavé veľa vecami, napr. tým, že tieto derby sa konajú v strede mesta, na námestí Piazza del Campo, pričom diváci sú v strede námestia a jazdci jazdia dookola. Tieto derby sú tiež zaujímavé svojou veľkou nebezpečnosťou, pretože ako môžu byť zranení diváci, tak aj džokeji, ktorí jazdia bez sediel. Obyvatelia tohto mesta túto oslavu milujú, rovnako ako milujú svoje vlastné mesto, ktoré si veľmi ochraňujú a dnes aj viem prečo. Nakoniec sme sa ešte rozhodli pozrieť si nočnú Florenciu, ktorá bola rovnako nádherná.

Na tretí deň sme sa vybrali do Cappelle Medicee v kostole San Lorenzo, kde sme mohli vidieť miesto posledného odpočinku najznámejších členov rodiny Medici. Na jeho tvorbe sa podieľali umelci ako Michelangelo alebo Brunelleschi.

Po prehliadke sme šli naspäť do centra pred Florentské baptisterium, odkiaľ sme sa premiestnili do galérie Uffizi. Je to najstaršia galéria na svete. Sídlí v niekdajšom paláci, ktorý dal vystavať Cosimo I. Medici a ukrýva v sebe najväčšiu zbierku renesančného génia na svete. Túto galériu v paláci vytvoril Francesco I. Medici tým, že na vrchné poschodie, presvetlené obrovskými oknami, vystavil celú umeleckú zbierku svojej rodiny. Rodinná zbierka sa zväčšovala až do roku 1737, keď ju Anna Maria Luisa de' Medici darovala florentskému ľudu. V galérii sa ukrývajú poklady od Botticelliho, Leonarda da Vinciho, Michelangela, Raphaela, Caravaggia, Rubensa, van Dycka a Rembrandta.

Deň 4.

Predposledný deň bol asi, teda pre mňa, rozhodne najlepší. Skoro ráno sme sa hneď po raňajkách vybrali do Galleria dell'Accademia, kam sme sa tešili celý týždeň. V tejto galérii je podľa mňa (a určite by mi dali za pravdu mnohí), uložený poklad celého sochárstva, Michelangelov Dávid alebo sochy Otrokov. Sú tu ale aj mnohé obrazy z čias gotiky či renesancie a tiež sa tu nachádza expozícia hudobných nástrojov z renesancie.

Po tejto úžasnej prehliadke sme prešli cez námestie do kláštora San Marco. Na obed sme šli autobusom do Pisy. SUŽ keď sme vystúpili na parkovisku, z autobusu nás ako prví začali otravovať pouliční predavači.

učiteľa Lajdu naaranžovali podľa jedného z najslávnejších obrazov od Leonarda Da Vinciho.

Na záver dňa sme si štvrtáci s učiteľmi, pánom riaditeľom a jeho manželkou užili originálnu "stužkovú" (pretože niektorí na tú spoločnú nejdeme) v našom kláštore. Museli sme sa naučiť a zaspievať študentskú hymnu Gaudeamus, boli sme ostužkovaní a po zvyšok večera sme sa veľmi dobre zabávali až do noci.

Posledný deň sme si išli poslednýkrát pozrieť výhľad na Florenciu z námestia Piazzale Michelangelo, z ktorého sme sa presunuli do jedného kostola, kde je uložený kríž od Michelangela ešte z jeho mladého obdobia (19. rokov). Potom sme sa už presunuli do centra na posledný rozchod a nákupy. Kto chcel, mohol ešte ísť s učiteľmi do Gucci múzea, čo ja osobne veľmi ľutujem. Nakoniec sme sa pred večerom pobrali autobusom smer Slovensko.

„Večer sme sa zabavili našou vlastnou poslednou večerou.“

Presunuli sme sa do centra Pisy, čo je námestie La Piazza del Duomo alebo tiež Piazza del Miracoli, ktoré je zapísané v dedičstve UNESCO vďaka veľkej koncentrácii kultúrnych pamiatok na jednom mieste, ako je baptistérium Jána Krstiteľa, katedrála Nadebovzatia Panny Marie alebo Šikmá veža. Románsko-gotické baptistérium je krásna stavba ako zvonku, tak aj zvnútra. Steny sú robené dvojplášťovo kvôli vnútornému schodisku na hornom poschodí. Tiež si v tomto baptistériu netreba nechať ujsť ukážku ozveny, ktorá vďaka klenbe hrá rôznymi tónmi. Ale len z jedného určitého miesta.

Ďalšou veľmi zaujímavou pamiatkou je cintorín Composanto, ktorý nesie titul Najkrajší cintorín sveta. Tento románsko-gotický cintorín si svoj titul zaslúži naozaj právom. Cintorín bol pôvodne v čase stavby určený na kláštor, no po smrti architekta sa rozhodlo o zmene účelu a po dokončení v roku 1464 bol pomenovaný názvom Sväté pole. Tu je vraj architekt aj pochovaný spolu s mnohými šľachtickými

rodmi, cirkevnými hodnosťami, pápežmi a súčasnými významnými osobnosťami, po ktorých hrobách kráčate, keďže tvoria podlahu tohoto cintorína. Po stenách môžete tiež vidieť celkovo 24 rôznych nástenných malieb. Na Šikmú vežu sme sa, bohužiaľ, nedostali, no aj pohľad zdola naozaj stojí za to. Katedrála je rovnako krásna ako ostatné pamiatky.

Večer sme sa zabavili našou vlastnou poslednou večerou, čo vyzeralo tak, že sme sa k stolu pod vedením pána

„Celá táto akcia bola naozaj úžasná a dúfam, že sa tam v budúcnosti ešte vrátim. Ostatným spolužiakom z nižších ročníkov, ktorí si to nechali ujsť, odporúčam našetriť na tento výlet a naozaj ísť.“

Simona Hodoňová

Celý proces začal tým, že som úspešne zmaturovala na našej škole - Súkromnej strednej umeleckej škole v Žiline a následne potom som mala ročnú pauzu, cez ktorú som žila a pracovala v zahraničí a pripravovala sa na obdobie prihlášok a vybavovania vysokej školy v Škótsku. Musím podotknúť, že tento rok bol viac než plodným obdobím, mala som čas si premyslieť, ktorým smerom sa uberať, overiť si, či mám dostatočnú sebamotiváciu, popritom tvoriť moje vlastné malé projekty, výstavy a pod.

„Ako som si uvedomila neskôr, laťku som si dala vysoko, ale nepodliezla som ju...”

...chcelo to len výdrž a tvrdú prácu, aby som prvú časť zvládla zdolať a posunula sa ďalej.“ Počas tohto obdobia som si pripravovala portfólio z nových prác, konzultovala s bývalými učiteľmi zo SSUŠ, ktorým by som takto ešte raz chcela poďakovať za podporu, venovaný čas a pomoc. Ďalším krokom bolo odosielanie prihlášok na školy a pohovory. Všetko som to vybavovala zo zahraničia, takže musím povedať, že všetky univerzity boli flexibilné a mali veľa alternatív, ktoré pomáhajú najmä zahraničným uchádzačom o štúdium, napr. online odosielanie portfólia, kontakt cez e-mail, interview cez telefón a pod.

Po vyplnení prihlášok, odoslaní portfólia, motivačného listu a vysvedčení mi ostávalo len čakať na výsledky. Zo škôl, na ktoré som sa hlásila, sa mi ozvala ako prvá Robert Gordon University v Aberdeene, kde som dostala ponuku na podmienené prijatie, jedinou podmienkou bol certifikát z angličtiny – IELTS alebo Cambridge B2-C1-C2, pretože

naše vysvedčenie, bohužiaľ, nespĺňalo medzinárodné kritériá. Na IELTS test som sa pripravila a rezervovala som si termín na konci leta, kde som šla do International House of London na skúšky, prešla som s C1 a tým pádom mala potvrdené miesto na univerzite. Po polročnom pobyte v Londýne som sa presťahovala do Škótska, kde som si našla ubytovanie a prácu a začala môj prvý semester. The Robert Gordon University je vysoká škola situovaná blízko centra mesta Aberdeen, ktoré je na severo-východe Škótska. Je tu viacero fakúlt, každá s vlastnou budovou, tiež veľkolepá knižnica a počet študentov je skoro 17 000. Dá sa tu študovať umenie a dizajn, zdravotníctvo, architektúra, biznis a veľa iných kurzov. História školy siaha až do 18. storočia, kde tento vzdelávací inštitút založil Robert Gordon, prosperujúci aberdínsky obchodník. Univerzita, ako je k dispozícii dnes, bola otvorená v roku 1992. Podľa prieskumu z roku 2013 a predchádzajúcich rokov bola táto univerzita ohodnotená ako najlepšia moderná univerzita v Spojenom Kráľovstve, tiež s najlepšou zamestnanosťou študentov v ich vyštudovanom odbore po skončení školy.

Môj odbor je komunikačný dizajn, kde sa tento rok zameriavam na všetky aspekty kurzu, čiže ilustrácia, grafický dizajn a fotografia. Počas 4-ročného štúdia si môžem vybrať bližšiu špecializáciu odboru, alebo si ponechať všetky 3.

Cez prvý semester máme každý týždeň nové zadanie projektu, na ktorom pracujeme do daného termínu. Väčšinu času pracujeme v štúdiu, máme rôzne prednášky s profesorami v auditóriách a každý druhý týždeň máme program na kreslenie a vizualizáciu.

Všetky práce sa odovzdávajú na konci semestra na ohodnotenie, konzultáciu procesu, vývinu a progresu.

A čo dodať na koniec? Je to úžasný pocit študovať na zahraničnej škole so skvelou históriou a ešte lepšími plánmi do budúcnosti, ale teším sa, keď si konečne odpočítam posledné dni pred vianočnými prázdninami a budem môcť doletieť na Slovensko, na chvíľu vypnúť a poriadne sa najesť! Život študenta, ktorý sa sám živí, je ťažký, ale o to vtipnejší a zaujímavejší, veď čo budem hovoriť. Zdraví Vás vaša ex-šéfredaktorka, Slovenka žijúca v Škótsku na sardinkách s chlebom :)

Držím vám všetkým palce a hlavne sa nebojte snívať a niekedy sa rútiť do vecí bezhlavo ako ja...som príkladom, že sa to dá!

Anonym

Bol tu konečne jún a s ním aj čakanie na letné prázdniny. Nechýbalo však ani horko, ktorého už mali všetci ľudia a hlavne študenti v škole plné zuby. Pár dní do prázdnin a nikto už ani na nič iné nemyslel. Všetci sa tešili na leto a dovolenky pri mori. Zdalo sa, že sa hodiny pohybujú schválne pomaly, len aby študenti mohli byť v škole čo najdlhšie, keď sa to stalo. Selina si najprv myslela, že sa jej to iba zdá, ale potom si uvedomila, že nie. Skutočne cítila dym. Ale nebola sama, po pár sekundách pár žiakov zodvihlo hlavu a nervózne zisťovalo, čo im narúša posledné minúty školy. Po dvoch minútach sa akoby všetci zobudili. Nervózne si šuškali, potom aj nahlas, jeden cez druhého vykrikovali a nakoniec splašene utiekali z triedy na chodbu. Po piatich minútach zavládla na piatom, najvyššom poschodí, skupinová panika. Zo školských rozhlasov už plne prebraný riaditeľ kričal, aby zachovali pokoj. Selina sa rozkašľala. Zo štvrtého poschodia sa už valili kúdoly hustého dymu. Selina a pár žiakov utiekalo k schodom, avšak každý sa chcel dostať čo najrýchlejšie preč a schodisko bolo len jedno. Na štvrtom poschodí to bolo omnoho horšie. Trieda vedľa schodov na tretie poschodie bola v plameňoch, ktoré postupne zatarasili aj schody a pomaly sa šíрили ďalej. Odvšadiaľ sa ozý-

val krik. Väčšine žiakov sa podarilo dostať zo školy, avšak veľa žiakov ostalo spolu so Selinou hore. Všetci kričali, plakali, behali hore-dolu, skúšali použiť hasiaci prístroj, avšak nijako im nepomohol. Sirény hasičov sa už ozývali zo všetkých strán. Selina a pár ďalších sa však už začínali dusiť dymom, ktorý sa valil zovšadiaľ. Selina ešte počula hlasy požiarnikov, ale vzápätí už ležala na podlahe. Okolo nej prebehlo zopár ľudí, avšak Selina sa už nedokázala nadýchnuť. Selina sa zhlboka nadýchla čerstvého kyslíka. Otvorila oči. Nebola v nemocnici, stále ležala na podlahe, bola v škole. S námahou sa postavila. Niektorí otvorili okno. Aký blázon by otváral okno? Cez dym nič nevidela, len počula hlasy požiarnikov, ktorí hasili, čo sa dalo. Selina sa oprela o stenu, keď tu zrazu jej zazvonil telefón vo vrecku mikiny. Čože? Jej telefón ešte funguje? Rýchlo ho zdvihla. Volala Merle, jej kamarátka z klavíra. Je na piatom poschodí na záchodoch. Selina utiekala k hasičom, ktorí boli prekvapení, že je ešte stále tu. Povedala im s námahou o Merle. Selina sa prebrala, teraz už skutočne v nemocnici. Merle bola v poriadku. Včera začali prázdniny. Hoci najbližší týždeň strávi ešte v nemocnici, ale je aspoň živá. A to bolo teraz podstatné.

SUBCULTURE

RASTA

Radka Capková

Málokto však vie, že rastafariánstvo je hnutie, ktoré vzniklo z kresťanstva. Prívrženci tohto hnutia uctieujú Halijeä Silla-seho, ktorý bol cisárom Etiópie, ako druhý príchod Krista na Zem. Keď už sme pri tejto krajine, takmer každý si myslí, že domovom rastafariánov je Jamajka, ale nie je to pravda, celá ich história začína v Etiópii.

Táto viera nie je o zapletených vlasoch a drogách, ale o odriekaní a žití z toho, čo nám ponúka naša planéta.

Väčšina mladých ľudí spoznala rastafariánstvo cez Boba Marleyho a cez reagge, ale to ešte neznamená, že sú zarytí rastafariáni. Naopak, je veľa fanúšikov tohto žánru bez toho, aby vyznávali aj túto vieru.

„Možno je to aj preto, že “pravi” rastafariáni nepijú alkohol.“

Pokiaľ by ste sa chceli iba započúvať do rytmov tejto hudby, ktorá hlása lásku a mier, určite by ste mali navštíviť Uprising.

Tento festival existuje už 9 rokov, koná sa počas leta v Bratislave na zlatých Pieskoch a vždy trvá 2 až 3 dni. Už pri vstupe pocítite neskutočnú atmosféru, ľudia sú tam priateľskí a celý areál žiari farbami. Ak by ste mali chuť na takýto zážitok už teraz, koná sa aj zimná verzia, no tá trvá len jeden večer.

Keď poviem červená, zlatá a zelená, každý už určite tuší, o čo ide. Všetci si vieme predstaviť, ako vyzerá rastafarián.

HIPPIES

Sabína Muráňová

All you need is love, not war!

Ked' sa povie hippies alebo deti kvetov, väčšina populácie si predstaví neoholené podpazušie, nedostatočnú hygienu alebo marihuanu.

Ja si však vybavím kreatívnu subkultúru, ktorá sa rozvíjala v 60. a 70. rokoch.

Táto subkultúra brala inšpiráciu z umenia (secesia, dadaizmus, pop art), ale hlavne z východných kultúr, ktoré ju z veľkej časti ovplyvňovali tak ako aj halucinogénne drogy (marihuana, LSD).

Na hippies ma zaujala spontánnosť, psychedelickosť, ktorá je spojená s pokojom, voľnosť v sexualite, hippies sa stali zrodom sexuálnej revolúcie, neobmedzenosť, ale aj myšlienka žitia v mieri, láske, priateľstve a slobode sa mi zdá v tejto dobe nereálna, avšak zažiť to môže byť úžasné, veď láska existuje práve preto, aby bola zdieľaná, nie?

Muži nosili dlhú bradu a vlasy, ženy chodili bez makeupu a bez podprsenky.

Spontánnosť, psychedelickosť, voľnosť.

Hippies nosili voľné oblečenie, často batikované a zvonové nohavice. Obľúbené boli tiež folkové motívy, kvety a lennonky predsa!

Čo sa týka umenia, odporúčam vám pozrieť psychedelické plagáty, bodypainting, či tvorbu Petra Maxa, Matiho Klarweina a medzi kultové hipisácke filmy by som určite zaradila The Trip, Wonderwall a Psych-Out.

Hudba je mojou najobľúbenejšou časťou. Žánrovo sa pohybuje okolo beatu a psychedelického rocku. Hipisácku hudbu tvoria Grateful Dead, Jefferson Airplane, Janis Joplin, Jimi Hendrix, The Doors a kto nepočul o Woodstocku?

Woodstock je festival, ktorý sa prvýkrát začal v roku 1969, kedy ho navštívilo okolo 500 000 ľudí. Na Slovensku máme tiež svoj Vúdstok, ktorý organizuje Mŕtva kosť. V ČSSR sa rozvíjala populárna hudba ako Prúdy, Dežo Ursiny a The Beatmen, no môžem spomenúť kapely Plastic People Of The Universe a Matadors, ktorých tvorba je najbližšie k hippies. Určite som nespomenula všetko, nedá sa to, ale hlavne šírite lásku, umenie a priateľstvo. **Peace!**

KNIHY NA RAŇAJKY, NA OBED AJ NA VEČERU

Pýchou každého milovníka kníh je jeho knižnica. Tým ale vždy trpí peňaženka. Nevieť ako ostatní, no ja musím mať všetko tip-top, každú sériu kompletnú, farebne aj výskovo všetko dokonalé... A choroba, ktorá ma núti kupovať stále ďalšie knihy, aj keď som ešte neprečítala tie, ktoré som kúpila minulý rok, ma ruína. Mestské knižnice sú tiež alternatívou, pre mňa však nie, lebo vrátiť knihu načas je nemožné.

„Ale knihomol' nikdy nezostanete len pri čítaní. Keď už v okolí nie je človeka, ktorý by si vypočul o novinách zo sveta kníh, vďačíme internetu za to, že je tak ľahké spoznať ďalšie divné knihomol'ské duše.“

Čítanie je dosť náročné na čas, preto niektorí milovníci kníh začínajú prehodnocovať svoje priority a odstraňujú bariéry stojace medzi nimi a knihou. Spočiatku sú to veci ako spánok, jedlo, sprcha... No neskôr to môžu byť aj priatelia.

Niekedy je svet v knihe jednoducho oveľa krajší ako realita.

Práve kvôli tomu je mnoho knihomol'ov introvertných. Môžu sa zdať tichšími, pasívnejšími, no pravda je opäť skrytá v knihách. Keď trávite väčšinu dňa čítaním o živote iných, stane sa to nákazlivé a podvedome sa tento pozorovací zlovyk preniesie do reality. Ústa zatvorené, oči a myseľ otvorené. Nie však každý knihomol' je taký.

Subkultúra, do ktorej sme zaradovaní, neurčuje, akými sme ľuďmi, ukazuje len, čo máme radi a čomu sa venujeme. V tom, to prípadu sú to knihy.

Takmer každý si rád raz za čas prečíta nejakú dobrú knihu, no knihomol' tým žije. Jedna kniha za druhou, pokojne aj tri naraz. Čítanie už nie je len skrátene dlhých chvíľ, je to záľuba, koníček, životný štýl. Knihomol' žije milión životov a vždy to v istej miere ovplyvní aj ten jeho. Niektoré príbehy sú ako droga, nedá sa prestať a knihomol' potrebuje stále viac. Ak by sa písmená dali vpichnúť priamo do žíl, tak to robia, verte mi.

GEEKOVIA

Lucia Brezovská

Keď niekto spomenie túto subkultúru, čo vám ako prvé napadne? Ak nepatríte do tejto skupinky aj vy, určite vám ako prvé na um príde obraz počítačového maniaka. Niekoho, kto je celý deň zavretý doma vo svojom virtuálnom svete, či dokonca dospelého muža, ktorý ešte stále žije so svojimi rodičmi. Ako to ale väčšinou býva, to, čo vnímate ako pozorovatelia takejto subkultúry, je len špička ľadovca a ani geekovia nie sú takí, akí sa na prvý pohľad zdajú. V skutočnosti sú to spoločenský ľudia, ktorí spolu chodia do čajovne, zdieľajú dlhé a hlasné rozhovory o svojich záujmoch, ku ktorým nepochybne patria seriály, knihy a internetové poviedky.

Takého geeka v spoločnosti ľahko identifikujete či už podľa toho, čo má oblečené, alebo podľa jeho správania. Aj na prvý pohľad bežné oblečenie totiž radi dopĺňajú odznakmi, bižutériou, potlačami a nášivkami, či dokonca korzetmi a klobúkmi, aké človek len tak nevidí. V povahe geeka je prirodzene ukotvená potreba splynúť s davom, v ktorom je jediným predstaviteľom svojej subkultúry on sám. Ako každý iný si pomaličky vykračuje svojím smerom. Zmena jeho správania vo chvíli, keď sa ocitne v skupinke „svojich ľudí“, je však ako transformácia.

Takúto skupinku si skutočne nie je možné nevšimnúť. Hlasné rozhovory, ktorým nezasvätenec nemá šancu porozumieť, sú hlučné a plné smiechu. Prečo im nie je rozumieť?

Ako každá subkultúra, aj oni si vyvinuli vlastný slovník pozostávajúci zo skratiek a prezývok s referenciou buď na obľúbenú počítačovú hru alebo nejakú postavu (napríklad OTP, Shipping, Spoiler).

Rada s hrdosťou prehlasujem, že aj ja som súčasťou tejto subkultúry. Prečo, pýtate sa? Páči sa mi na nich, akí sú voči sebe otvorení. Akoby sme všetci formovali neviditeľnú komunitu, v ktorej sa všetci navzájom rešpektujeme a podporujeme. Na geekoch sa mi páči to, že stačí, že všetci máme spoločné záujmy a to nás všetkých spája dokopy. Stačí, že na ulici stretnem niekoho s tričkom s potlačou Harryho Pottera alebo Pána prsteňov a konverzácia s ním je pre mňa hneď o niečo jednoduchšia. Mám totiž pocit, že voči takému človeku môžem byť otvorená a byť sama sebou.

Títo ľudia väčšinou bývajú skutočne neobyčajní. Často si vyrábajú vlastné kostýmy, píšú vlastné príbehy, maľujú vlastné obrázky, či komixy, vyrábajú si repliky zbraní, či trénujú šerm, lukostreľbu a to ani zďaleka nie je všetko.

Len pri pomyslení na mojich priateľov mi toho ešte toľko napadá...

O geekoch by sa dala zapísať celá kniha plná príbehov úžasných ľudí s úžasnými schopnosťami, ktorí sú ale predovšetkým dobrými priateľmi. Preto, ak ich skutočne chcete spoznať, mám pre vás jednu radu:

„Nesúďte knihu podľa obalu a prihovorte sa tomu čudákovi, čo možno sedí aj v jednej z posledných lavíc vašej triedy.“

TETOVANIE

Michele Šedivá

Téma, ktorá sa každé desaťročie mení, ktorá sa vyvíja každým rokom a každá generácia ju vníma úplne inak. Nielen generácia, ale aj človek ako jedinec. Na veľa stredných školách, aj v našom kraji, sú viditeľné tetovania zakázané, takže si ani neviete predstaviť aká som rada, že práve v tomto ohľade je naša umelecká škola taká prístupná.

Chcem vám napísať o tetovaní odbornejšie, všeobecne, ale trochu aj o tom, ako ho vnímam ja.

Tetovanie samo o sebe je veľmi staré, v každej kultúre sa ponímalo inak a v iných časových rozmedziach. V tomto druhu umenia sa však farba pod kožu nedostáva len strojčekom, ale môže sa aj ručne- to sú najstaršie techniky, ktoré však ľudia obdivujú aj v tejto dobe a vracajú sa k nim, pretože je to zas niečo iné, originálne a vyhladávané, takzvané Handpoke tattoo.

U nás sa ešte donedávna brali potetovaní ľudia ako basisti, alebo mafiáni.

Áno, aj s týmto má tetovanie spojenie, každý si vie vybaviť veľké krásne motívy, ktoré si členovia Yakuzy dávali (dávajú) vytetovať na chrbát. No roky sa menia, ľudia začínajú byť otvorenejší a prívetivejší tetovaniom rôznych druhov, najmä keď zistili, že tetovanie môže zakryť nejaké tie ľudské nedokonalosti. Keď táto módna vlna prišla, čo je tak cca pred viac ako dvadsiatimi rokmi, moderné a žiadané boli ornamente,

kvety, motýle a, samozrejme, lebky a podobné motívy spojené so smrťou. Pre predstavu, ako to kedysi vyzeralo- mladí chalani si vyrábali strojčky zo starých rádii a skúšali sa tetovať obyčajným tušom, o čom si nemyslím že bolo dvakrát bezpečné, ale verím, že pre nich tá chuť rebelstva mala šmrnc. Je tiež známe, že prví tatéri vychádzali z väzení. Teraz pretláčame kresby na telá otláčacími gélmí- vtedy si dopredu vyškrabkali ihlou, čo budú tetovať, a potom po tej podráždenej koži tetovali. Ľudia často dostávali na druhý deň horúčky, lebo to nebolo pre telo to najlepšie, ale inak sa to vtedy asi nevedelo.

Keď sa teraz pozrieme na to, ako sa tetovanie vyvinulo, je neskutočné, kam sme sa až dostali.

Aj čo sa techniky týka, ale rovnako tak aj návrhov. Teraz sa do popredia dostáva geometria, realizmus, watercolor, čo je technika pripomínajúca roztečenú farbu, ale taktiež nevymreli nápisy a veľkým hitom sa v našich končinách stávajú tetovania s inšpiráciou ľudovými vzormi, čo je podľa mňa to najlepšie a najkrajšie, čo mohol kto vymyslieť. S tetovaním si ľudia často spájajú aj farebné vlasy alebo piercingy. Je to subkultúra sama o sebe, ale nezaradila by som sem každého, kto má tetovanie. Ľudia, ktorí sú viac potetovaní, vedia, že je to ako droga, že nestačí len jedna.

„Už to bude rok, čo som prvýkrát chytila do ruky strojček a za ten čas som sa obklopila rôznymi ľuďmi, s rôznym myslením, a rôznym vkusom. Niektorí tetovanie vnímajú ako niečo veľmi vážne, dlho rozmýšľajú, čo si dajú a taktiež si do toho vložia myšlienku, ale obľúbené sú aj mená a dátumy narodenia detí. Pre mňa je tetovanie skôr niečo dekoratívne, estetické, pre mňa motív tetovanie mať nemusí, význam musí mať vhodné umiestnenie na tele, tak aby k vám ladilo čo najlepšie a stalo sa súčasťou vášho tela.“

Sú to ľudia, ktorí si svoje telo nevedia predstaviť „nepokreslené“, aj keď je jedno, či na tele nesú portrét, abstrakciu, alebo nápis.

Nedávno sa mi stalo, že som na hodine dejín dávala pozor (:D) a práve bola reč o secesii a jej námetoch, ktoré v tom období boli používané – možno je to len môj osobný uhol pohľadu, ale motívy tetovaní, ktoré sú práve moderné, sú niektorým secesným veľmi blízke. Chrobáky, hmyz, dlhovlasé ženy, kvety... V mojom prípade to prerástlo na srdcovú záležitosť, asi si neviem predstaviť deň, že by som si nejaký návrh nevymyslela, nenakreslila, alebo nenašla nejakého svetového tatéra so svojším štýlom.

Keď iní ľudia sedia v meste a komentujú oblečenie náhodného okoloidúceho, ja si ľudí obzerám od hlavy až po päty a predstavujem si, aké tetovania by sa mu hodili, aké by sa mi na nich páčilo.

Dúfam, že toto nadšenie tak rýchlo nevyhorí a verím, že tetovania budú ešte dlho súčasťou každodenných životov ľudí a že zo Slovenska časom odíde utkvелá predstava, že ľudia

pracujúci napríklad v banke nemôžu mať viditeľné tetovanie- inde na svete sa na takéto veci neprihliada a neodmieta sa šikovný človek preto, že má rád určitý druh umenia :) Dúfam, že ľudia sa prestanú báť dávať si tetovania len preto, lebo čo ak náhodou príde práca, kde ich kvôli tomu odmietnu- ak vás v práci odmietnu preto, čo sa vám páči, asi by ste tam neboli šťastní.

ROCK HARDROCK METAL PUNK

Tereza Sedláková

Rock alebo rok je druh populárnej hudby, ktorý sa ako vymedzený hudobný žáner prvýkrát objavil koncom 50. rokov 20. storočia v Spojených štátoch amerických. Predovšetkým vo Veľkej Británii a v USA sa od 60. rokov z neho začali vyčleňovať rôzne štýly, ako sú hard rock, blues rock, acid rock, punk rock, heavy metal a pod.

Korene má v rokenrolových kapelách 40. a 50. rokov. Rokenrolové kapely kombinovaním blues, rhythm and blues a country music vytvorili nový hudobný štýl s výraznými vokálmi, charakteristický používaním elektrických gitár, basgitár a bicích.

Rocková hudba je tiež vo veľkej miere ovplyvnená elektrickým blues, folkom, jazzom a vážnou hudbou. Priekopníci rock and rollu ako Elvis Presley, Chuck Berry, Bill Haley, Buddy Holly, Bo Diddley, Gene Vincent, The Everly Brothers,

Carl Perkind a Little Richard vytvorili rokenrolovú šablónu, ktorej sa hudobníci držia do dnešných dní. Počas každého desaťročia umelci imitovali typický zvuk prvých rockerov, niektorí len ďalej rozvíjali a posúvali definíciu žánru, niektorí kompletne prekročili uzavreté hranice žánru. Rockoví hudobníci si vybudovali rozsiahlu poslucháčsku základňu, čo viedlo ku kultúrnym a spoločenským zmenám, ktoré sa zhmotnili v subkultúrach mládeže, medzi ktoré patrili Mods a rockers vo Veľkej Británii, a hnutie hippies v Spojených štátoch.

Tradičná folková protestná pieseň sa spája so spoločenskými a politickými zmenami,

V 70. rokoch sa objavila subkultúra punkerov, z ktorej sa neskôr vyprofilovali subkultúry goth a emo. K rockovej hudbe patrí tiež neoddeliteľne tradičná folková protestná pieseň, vďaka čomu sa rock spája so spoločenskými a politickými zmenami, ako sú zmena postoja voči drogám

či rasizmu; býva tiež vnímaný ako revolta voči zavedeným autoritám.

Ľudia v čiernom? Metalisti? Podľa vás sú to len blázni, ktorí žijú vo vlastnom svete. A máte aj pravdu. Možno si povieť, čo ich na tom tak baví. Práve tá energia, ktorá z toho ide, tie pocity, ktoré nevieš vysvetliť, ale vieš ich zaspievať, zahrať. Na rozdiel od väčšiny dovedajších štýlov populárnej hudby sa rockové texty zaoberajú okrem romantickej lásky širokým spektrom tém, medzi ktoré patria sex, rebélia voči zavedenému poriadku, sociálna kritika či každodenné problémy.

V 1. období 21. storočia sa klasický business model, ktorý fungoval v rockovej hudbe od konca 60. rokov, začal rúcať; vysoko ziskový priemysel sa vinou digitalizácie ocitol

Sú to len druhy populárnej hudby? Alebo je za tým niečo viac? Je to iba o kričaní, sláve a dievčatách?

v dočasnej kríze.

Na druhej strane živé vystúpenia, predtým považované za ekonomicky nezaujímavé, prekvitali v dovtedy nevidanej miere. Rastúce ceny vstupeniek vykryli nahrávacím spoločnostiam aspoň čiastočne výpadok príjmov spôsobený poklesom predaja hudobných nosičov. Zatiaľ čo v predošlých obdobiach kapely vyrážali na koncertné turné s cieľom podporiť predaj svojich nosičov, v novom miléniu sa práve koncerty stali hlavným zdrojom príjmov pre zavedené klasické kapely ako Rolling Stones, the Police, Metallica či Iron Maiden.

DOKÁŽEME DNES HIPSTERA VLASTNE ROZPOZNAŤ?

HIPSTERS

Róbert Puček

Populárne pomenovanie subkultúry- hipster možno už stráca význam.

Je vôbec dnes ešte možné nejakého nájsť? Kto to vlastne je?

Každý si predstavíme chalana v košeli zapnutej až po krk s bradou alebo naopak ženu, oblečenú vo veciach z čias socializmu.

Ale aká je vlastne pravda? V dnešnej dobe môžete vidieť hipstera kdekoľvek. Je to však pravý HIPSTER? Vojde do H&M, kúpi najzaujímavejší kúsok a je hipster?.

Naozaj je také ľahké stať sa ním?! Skutočný hipster sa neprejavuje len výzorom, ale aj životným štýlom.

ĽUDIA, KTORÍ SA CHCÚ ODČLENIŤ, ZARASTENÝ CHALAN, EXTRAVAGANTNÁ BABA ALEBO NE-NÁPADNÝ ČLOVEK V DAVE?

V skutočnosti sa význam tohto slova postupom času posunul niekde inde. Vznikol v metropolách preto, že sa určitá skupina ľudí chcela odlíšiť. Nešlo im o „lajky“ na instagrame, počet sledovateľov alebo minimalistický vzhľad profilu.

Väčšinou sú to ľudia kultúrne založení a nezaujíma ich, čo si myslí okolitý svet. Cítia sa dobre, a to je pre nich hlavné.

Paradoxne títo ľudia sa s pojmom hipster neradi spájajú. Kto ním potom je?

Nechcú žiť stereotyp a chcú, aby žili životom ako málokto. Dnes už sa pravý slova zmysel vytráca a po celom svete sa to ľuďmi, vyzerajúcimi ako hipsteri, len tak hemží. Vlastne nie. Zmysel slova pomaly, ale určite zaniká tak, ako aj jeho pôvodná myšlienka.

GRUNGE

Andrea Gabajová

Prvá otázka: Čo je to grunge?

Grunge sa dá chápať pod pojmom hudobného žánru, no je to tiež istý druh štýlu, obliekania. V hudbe je grunge typický svojím nečistým gitarovým zvukom, výraznými riffmi, či intenzívnym bubnovaním. Patria sem skupiny ako Pearl Jam, Soundgarden, Hole a, samozrejme, Nirvana. V obliekaní si 'grunge ľudia' potrpia na výzor. Nikdy sa neriadia podľa súčasných trendov. Taká typická baba, ktorú si predstavujem, by mala mať riflovú oversized bundu, flanelovú košelu, úzke džíny, lenonky, choker/hexagonka a vlasy nejakej pastelovej farby.

Akú hudbu počúvaš?

Momentálne si ulietavam na žánroch witch house, experimental electronic a chillwave, ale myslím si, že žáner, ku ktorému budem mať vždy blízko /ma bude vždy baviť/ je rock a jeho odvetvia: psychedelický/indie/alternative/garage/ rock..btw, za spomenutie stojí aj Vaporwave.

Zrkadlí sa tvoja osobnosť aj na tvojich fotkách?

Fotím hlavne analógom a už to je, myslím si, moja charakteristická črta. Na mojich fotkách je zachytená hlavne príroda a taktiež architektúra a ľudia. Fotenie analógovým foťákom ma baví omnoho viac než digitálnym. Sčasti preto, že každú jednu fotku si musíš dobre premyslieť. Kompozícia, clona, čas... Keď ju odfoťíš zle, už to nezachrániš.

Podľa čoho si vyberáš to, čo si ob- lečieš do školy?

Niekedy idem do školy ako bezd'ák s ohorenou košelou na rukáve a je mi to jedno. Niekedy si zas dám záležať viac.. Mám rada ľudí, ktorí sa oblečú a nedbajú na to, čo povedia ostatní..no takých je málo. Predsa len chceme zaujať iných tým, čo si vyberieme.

Odkiaľ berieš inšpiráciu?

Noo, tak inšpirácia sa dá zobrať z hocičoho. Mňa osobne ovplyvnila hlavne hudba a kapely, ktoré počúvam. A taktiež umelecká - ľudia na nej ma inšpirovali.

„Mám rada ľudí, ktorí sa oblečú a nedbajú na to, čo povedia ostatní..“

Na záver: Máš nejakú zlú skúsenosť s cudzími ľuďmi ohľadom tvojho štýlu?

Joj, stretla som sa s takými, hlavne starými babkami, čo sa nemohli vynadívať s hodnotiacim pohľadom na moje tyrkysové, zelené alebo ružovofialové vlasy. Podaktoré to aj patrične okomentovali a jeden cigáň mi povedal, že som si mala dať na hlavu radšej Primalex.

Za posledný rok hipsterov vystriedala nová subkultúra: grunge. Čo to je a čo sa za ním skrýva, nám vysvetlí a porozpráva Ruženka Zajacová z III.A.

SKATE

Marion Chrtová

Skateboarding bol v počiatkoch úplne odlišný ako je dnes. Jazdilo sa skôr spôsobom ako na longboardoch, neexistovali žiadne triky. Jazdilo sa iba prevážaním váhy na doske, ktorú si každý vytvoril sám. Doska dosahovala takých 10 cm.

Časom vznikli prvé triky, začalo sa jazdiť v bazénoch a skákať do výšky, či do diaľky.

Samozrejme, zmenila sa aj doska, začala sa vyrábať vo firmách - mala drevenú dosku a tvrdé kolieska, neskôr sa ešte aj kolieska zmenili a do dosky z dreva sa pridali lamináty,

niekedy aj plast alebo dokonca aj kov. Úplne základným trikom je Ollie, od neho sa odvodzujú ďalšie triky ako je Show it, Kickflip a mnoho ďalších. Skateri sa líšia aj svojím vzhľadom, majú osobitnejší štýl obliekania ako bežní ľudia. Zo začiatku to bolo veľmi voľné oblečenie, obrovské tričká a rifle začínajúce sa pod zadkom, dnes už je to viacmenej len o šiltovkách, voľných skate tričkách, nejakých starých rifliach so šnúrkou miesto opasku a štýlových teniskách nejakej skate značky s rúksakom na chrbte. Skateri sa v skateparkoch kamarátia všeobecne viac s BMX-kármami ako kolobežkármami, ich nikto

veľmi nemusí, pretože ich je hrozne veľa a často tí mladší zaberajú miesto.

Tak isto ako v každom inom športe, aj v skateboardingu existujú všelijaké súťaže. Takú malú hru hrávame aj v parkoch - má názov skater a hrá sa tak, že sa určí poradie a niekto urobí nejaký trik a ostatní ho musia zopakovať a komu sa nepodarí je „S“ a takto idú ďalšie kolá až kým neostane len víťaz. Zistila som si aj nejaké informácie na internete, takže napríklad skateboarding začal v 60-tych rokoch v Kalifornii.

Prvým jazdcom sa hovorilo side-walk-surferi. Vraj začiatkom 70-tych rokov verejnosť odsúdila skateboarding ako nebezpečný šport, zákon ho zakazoval.

Najznámejší časopis o skateboardingu je Trasher magazine a na Slovensku Boardlife, ktorý vznikol iba pred nejakým rokom.

BODYBUILDING

Simona Halúsková

Väčšina z nás tento pojem pozná ako športovú disciplínu vo fitness a kulturistike. No chápeme ju aj pod významom ako subkultúra nadšencov.

Bodybuilding je odvetvie, kde športovci progresívne trénujú, dodržiavajú presne stanovené jedálničky, aby naberali svalovú hmotu a zvyšovali svoju fyzickú zdatnosť.

Je to však viac než šport. Je to životný štýl. Duševná, psychická i fyzická rovnováha športovca. 70% úspechu tvorí strava, čo je jedna z najťažších výziev vo fitness športe.

Môžeme hovoriť o prekonávaní seba samého, o cieľavedomosti a o sebazaprení. Moderná kulturistika vznikla v 20. storočí v USA. Jej cieľom je rozvoj svalovej hmoty a estetika postavy.

Jednou z najvýznamnejších osobností bodybuildingu je Arnold Schwarzenegger, ktorý sa

zúčastnil množstva súťaží a stal sa víťazom Mr. Olympia. Profesionáli i amatéri sa zúčastňujú súťaží, na ktoré sa pripravujú určitú dobu, počas ktorej musia prejsť viacerými fázami ako je objemovka, rysovanie, odvodňovanie a cukrovanie.

V deň D súťažiaci sa musia predviesť na javisku v plavkách a komisia porotcov ich následne ohodnotí bodmi.

I keď je tento šport čoraz populárnejší, ľudia skôr preferujú zdravší životný štýl, ktorý je jednoduchšou formou fitnessu.

V súčasnosti sa veľká časť ľudí zaujíma o kulturistiku nielen pasívne, ale i aktívne.

